

ת"ד 1037/09/13 - מדינת ישראל נגד אוהד שטרית

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

ת"ד 1037-09-13 מדינת ישראל נ' שטרית
תיק חיצוני: 1749/2013

בפני כב' השופט גיל קרזבום, סגן נשיא
מאשימה מדינת ישראל באמצעות לשכת תביעות תעבורה חיפה
נגד
נאשם אוהד שטרית באמצעות ב"כ עו"ד אשר סוסן
נימוקי הכרעת דין

בתאריך 20.10.15 זיכיתי את הנאשם מחמת הספק. להלן נימוקי הכרעת הדין:

כללי

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין עבירה של התנהגות שגרמה נזק לרכוש וחבלה של ממש לגוף - עבירה בניגוד לתקנה 21(ב) לתקנות התעבורה, נהיגה רשלנית - עבירה לפי סעי' 262(2)+38(2) לפקודת התעבורה ואי מתן זכות קדימה לרכב בפנייה שמאלה - עבירה בניגוד לתקנה 64(א)(2) לתקנות התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום בתאריך 12.02.13 סמוך לשעה 20:48, נהג הנאשם ברכב פרטי מסוג רנו בדרך בר יהודה ובהגיעו לצומת עם רח' בעלי המלאכה לא הבחין באופנוע מסוג סוזוקי הנהוג בידי חורייה יוסף אשר הגיע מימין לו. הנאשם החל בפניית פרסה שמאלה וחסם את דרכו של האופנוע וכלי הרכב התנגשו. כתוצאה מההתנגשות רכב הנאשם נהדף ימינה ופגע ברכב חונה מסוג מזדה. כתוצאה מהתאונה נחבל נהג האופנוע חבלות של ממש (לרבות שברים וחתכים והוא אף נאלץ לעבור ניתוחים וקיבוע). כן נגרמו נזקים לכלי הרכב המעורבים.

2. הנאשם כפר באחריות לגרימת התאונה.

לא שנויים במחלוקת

- כיווני נסיעת הרכבים.
- התרחשויות התאונה בנתיב נסיעת האופנוע.

• תוצאות התאונה.

במחלוקת:

- מהירות נסיעת האופנוע.
- שדה הראייה שעמד לרשות הנאשם ביחס לכיוון הגעת האופנוע.
- שאלת אשמתו של הנאשם.

דין והכרעה:

3. טרם אדון בשאלות שבמחלוקת תובאנה עדויות עדי הראיה והמעורבים בתאונה (נהג האופנוע, נהג רכב המזדה שחנה בצד הכביש והנאשם).

עדויות של נהג האופנוע מר חורייה יוסף (עד תביעה מס' 1)

4. בבית המשפט העיד: "נהגתי באופנוע. היה לי אופנוע לא קטן ולא גדול. נפח 600 סמ"ק. האופנוע הוא שלי...נסעתי מכביש יגור לחיפה. אימא שלי הייתה בבי"ח. היא נפטרה. אני הייתי בעבודה. קראו לי ושאלו אם אני יכול לבוא. אמרתי להם שאין לי איך לבוא. כל המשפחה הייתה בבי"ח. השעה הייתה כבר 20.30. חשבתי ואמרתי לעצמי שאין מה לעשות. חשבתי אולי אני אנהג באופנוע, אבל אין לי רישיון לנהוג. חשבתי ואמרתי שאין מה לעשות. אנהג אבל בזהירות. נהגתי בזהירות לאט-לאט. נהגתי במהירות של 80-90 קמ"ש ככה. זו הייתה הפעם הראשונה שאני נוהג באופנוע. למדתי נהיגה על אופנוע ולא היה לי עוד רישיון אבל ידעתי איך לנהוג. פתאום יצא לי רכב ופגע בי. אני לא זוכר מאיזה צד הוא יצא. מצד שמאל שלי. פתאום פגע בי הרכב. אני הדלקתי אורות באופנוע. לא למדתי לנהוג על אותו אופנוע בדיוק. נפצעתי והתעוררתי ברמב"ם רק אחרי כמה ימים. עשו לי ניתוח ברגל ושמו לי פלטינות וברגים. עשו לי ניתוח באף. נכנסה לי אבן באף. הקסדה נשברה. היה לי ניתוח ביד אחת. היא נשברה בשני מקומות: למעלה וגם הברך השמאלית נשברה לי. היו לי גם צלקות בפנים. אני צולע עד היום בגלל התאונה." (עמ' 21 ש' 20-32 לפרוטוקול - ההדגשות שלי ג.ק).

בחקירתו הנגדית אישר כי לא הוציא רישיון נהיגה על אופנוע לפני התאונה ולשאלה האם נהג לפני כן על אופנועים אחרים השיב: "נהגתי בביה"ס לאופנועים. חוץ מביה"ס אני לא זוכר שנהגתי" (עמ' 23 ש' 19 לפרוטוקול). בהמשך אישר כי בשנת 2011 נתפס נוהג ללא רישיון על אופנוע של בן דודו, אך לא הוגש נגדו כתב האישום.

עדויות של מר יעקב חנן (עד תביעה מס' 2)

5. בעל רכב המזדה שנפגע מרכב הנאשם אשר נהדף אליו כתוצאה מפגיעת האופנוע. בבית המשפט העיד: "חניתי בצד הדרך בצד ימין. אני גר בחיפה בנווה שאנן ברח' אריה דולצ'ין 5. החניתי את רכבי מסוג מזדה 3 בצד ימין של הכביש, במקום המותר לחנייה. הסתכלתי שמאלה וימינה. הייתי בעצירה מוחלטת. מנוע כבוי. בתוך החנייה. באתי להסתכל שמאלה כדי לראות אם אני נמצא... בסופר-פארם. כשהסתובבתי שמאלה ראיתי את הרכב מסתחרר ונכנס בי מאחורה. הרכב נפגע: טמבון ופנס. אני לא נפגעת. לא הייתי בבי"ח. כשהייתה התאונה הייתי בתוך הרכב שלי. " לשאלה האם הבחין ברכב מגיע לכיוונו ומתנגש בו השיב בחיוב (עמ' 4 ש' 9-20 לפרוטוקול).

עדותו של מר סרור אלי - עד ראיה (עד תביעה מס' 4)

6. בבית המשפט העיד: "אני זוכר את התאונה...אני יוצא מאזור התעשייה לכביש הראשי של דרך בר יהודה. לפני תמרור עצור. אני עומד בתמרור עצור ולפני הכביש הראשי. רוכב אופנוע בא מהצד השמאלי של הכביש. הוא בא מצומת יגור לכיוון הצ'ק פוסט... רוכב האופנוע בא מכיוון יגור והבחור שבא עם הרכב לעשות פרסה בא מכיוון יגור ועשה פרסה מכיוון הצ'ק פוסט. רוכב האופנוע כנראה לא הבחין ברכב שעשה פרסה, ונכנס בו. אני כל זה בתמרור "עצור" וראה את האוטו איך הוא עף באוויר. אני הזמנתי את השוטרים. איך שהוא עשה את הפרסה קרתה התאונה. האופנוע הגיע בשניות. יש לרכב כנראה תמרור של "האט ותן זכות קדימה" וכנראה הוא לא הבחין באופנוע והחל לגלוש לאט. הוא היה צריך להבחין בנהג האופנוע ולעצור. ראיתי את האופנוע עף כמו סופרמן באוויר. הוא נפל ישר, ונחת על הרצפה...דיברתי עם נהג הרכב הפרטי והוא אמר שהוא לא ראה את האופנוע ועשה פרסה. הוא טוען שהאופנוע בא במהירות שהוא אפילו לא הבחין בו" (עמ' 19 ש' 10-26 לפרוטוקול). נשאל למהירות נסיעתו של האופנוע והשיב: "זו לא עבודה שלי. זו עבודה של הבוחנים. רואים לפי הסימנים... הכול קרה במהירות. האופנוע בא במהירות ופתאום אני ראיתי אותו באוויר. איני יודע באיזו מהירות מדובר, אבל הוא עף לי מול העיניים באוויר. הרכב מהמכה נכנס ברכב שחנה בצד. לא הספקתי לראות את האופנוע חוץ מאשר שראיתי אותו באוויר" (עמ' 20 ש' 5-12 לפרוטוקול - ההדגשות שלי ג.ק.). לשאלה האם הוא זוכר איפה האופנוע נפגש עם הרכב השיב: "הרכב לא הספיק להסתובב פרסה מלאה. בחצי של הפרסה שלו האופנוע נתן לו מכה." (עמ' 20 ש' 20 לפרוטוקול). לשאלה האם הוא זוכר אם האופנוע היה עם אורות השיב: "אני לא זוכר. לא יצא לי לראות אותו עד רגע התאונה. ממה שזכור לי רק זה שהוא עף באוויר" (עמ' 21 ש' 1-2 לפרוטוקול). לשאלה האם ראה את האופנוע לפני התאונה השיב: "לא ראיתי...כי איך שהגעתי לצומת הוא בא במהירות. מה שראיתי זה המכה שהוא נכנס ברכב ושהוא עף ושהוא דחף את הרכב לצד." (עמ' 21 ש' 12-13 לפרוטוקול - ההדגשות שלי ג.ק.).

עדות הנאשם:

7. בבית המשפט העיד: "בתאריך 12.2 אם איני טועה נסעתי בכביש בר-יהודה לכיוון יגור מכיוון הצ'ק פוסט. הייתי צריך לחזור לכיוון הצ'ק פוסט. נסעתי בכביש, חיפשתי במקום שבו מותר לעשות פרסה, הגעתי לצומת שבו התרחשה התאונה, רח' המלאכה, אם איני טועה. יש שם קו עצירה ומעבר חצייה

להולכי רגל עם תמרור "האט ותן זכות קדימה" בכיוון נסיעתי. היה נתיב שלישי שאפשר לעצור בו. עצרתי. גלשתי מעט כדי לשפר את שדה הראיה שלי. יש שם שטח עם צמחיה ולכן אני צריך לגלוש על מנת לשפר את שדה הראיה. עצרתי את הרכב אחרי הגלישה. עמדתי על מעבר החצייה. טרם נכנסתי לצומת, אבל קצת התקדמתי. התקדמתי לאט-לאט. לא חציתי את הצומת לצד השני. נכנסתי לצומת על אי התנועה. עם הקו של אי התנועה כדי שאוכל לראות את התנועה. נתתי לשני רכבים שהגיעו משמאל לעבור. הם באו מרח' המלאכה ופנו לבר-יהודה, כלומר חצו את הדרך שלי. אחרי שהם עברו אני התקדמתי עוד קצת להסתכל ולוודא שפנוי. התקדמתי חצי מטר בנוסף, כדי שאוכל לראות את כל הכביש. כשהכול נראה פנוי ובטוח לפניית פרסה, התחלתי בפניית פרסה באיטיות תוך כדי הסתכלות שלא יוצא לי רכב מכיוון רח' המלאכה. לשאלת ביהמ"ש, לפי הגרסה שלי כשאני התחלתי לנסוע באופן רציף כדי לבצע את פניית הפרסה, הייתי בנקודה שיכולתי לראות את כל הנתיבים מימיני, אני משיב שכן. נכון. ברגע שהתחלתי לנסוע והסתכלתי ימינה כן. התחלתי בפנייה באיטיות וכשהכביש פנוי האצתי כדי לסיים את הפרסה לפנות את הצומת ולהמשיך בנסיעה. תוך כדי שהתיישרתי והייתי עם הפנים לכיוון הצ'ק פוסט הרגשתי מכה חזרה מאחורה. הרכב איבד שליטה ופנה פנייה חדה ימינה, הסתובב, ונכנסתי ברכב חונה. אני נפגעתי מאחורה במספר. הבגאז' נפתח ונשפך על הרצפה. הוא ממש נכנס בי כניסה נקיה מאחורה. במהלך הפגיעה היה משהו מאד חזק שהעיף לי את האוטו קדימה, והייתי בטוח שזה רכב. לפני שבדקתי מה הנזק של הרכב שלי הלכתי לראות מה קרה לרוכב האופנוע. (עמ' 26 ש' 12 - עמ' 27 ש' 4 לפרוטוקול - ההדגשות שלי ג.ק.). לטענה לפיה סיים את סיבוב הפרסה לפני התרחשות התאונה השיב: "כנראה שאם לא הייתי מספיק הוא היה פוגע בי בצד. הספקתי להסתובב אחרת הוא לא היה פוגע בי במספר מאחורה. אי התנועה מגיע יותר רחוק ואני עשיתי פרסה, התיישרתי על גבי הנתיב השמאלי ואז קיבלתי את המכה ונזרקתי. הרכב איבד שליטה לגמרי ונזרקתי לאן שנזרקתי" (עמ' 28 ש' 16-13). לטענה לפיה ביצע פניית פרסה מנתיב שמאלי לנתיב שמאלי השיב: "רציתי לפנות כמה שיותר מהר את הצומת. לקחתי כמה שיותר ימינה בנתיב הפניה ואז פניתי באלכסון גדול ככל האפשר ולא חד לנתיב השמאלי" (עמ' 28 ש' 21-19 לפרוטוקול). לשאלה איפה היה האימפקט השיב: "האימפקט היה בנתיב השמאלי ולא בימיני ומשם נזרקתי לנתיב הימני. אתה יכול לראות בתרשים." לשאלה כמה זמן עבר מתחילת הפרסה לתאונה השיב: "מס' שניות. ההתחלה של הפרסה הייתה איטית, ובהמשך הייתה רגילה. מן הסתם מדובר בכביש מהיר ועליי להשתלב." נשאל האם היה לו שדה ראייה פתוח והשיב: "לא פתוח. הייתה שם צמחיה. אני לא יודע איך לא ראיתי את רוכב האופנוע. אולי הוא נסע בלי אורות. נקטתי בכל אמצעי זהירות שאני יכול. באמת." (עמ' 29 ש' 6-2 לפרוטוקול - ההדגשות שלי ג.ק.).

יצוין כי במסגרת הודעתו במשטרה (7/ת) מסר הנאשם גרסה התואמת את עדותו בבית המשפט.

מהירות נסיעת האופנוע

8. כמצוטט לעיל, נהג האופנוע העיד על מהירות של 80-90 קמ"ש. עד הראייה מר סרור העיד כי האופנוע נסע מהר.

9. הבוחן המשטרתי רס"ב אבי הלוי נשאל בבית המשפט למהירות האופנוע והשיב: "לא חישבתי". לאחר הפסקה לחישוב המהירות העיד: "אני חישבתי את המהירות המינימלית של האופנוע עובר לפגיעה. הוא ראה את הרכב, לא הספיק אפילו לבלום, והוא ישר השכיב את האופנוע. זה לפני הפגיעה 54.7. בהקשר זה אני מביא בחשבון את איבוד המהירות כתוצאה מהפגיעה ברכב". לטענה לפיה הפגיעה ברכב היתה עוצמתית ביותר השיב: "אני שולל זאת. אני לא כל כך מסכים עם זה. אני מסתכל על הנזקים והנזקים בחלק האחורי איפה שהוא כביכול קיבל את המכה, אם הם היו רציניים אז היו רואים את זה, אבל בפגוש קשה ללמוד את הנזק מאחר שהוא מתפקד כבולם זעזועים". אישר כי לא הביא בחשבון את המרחק שהאופנוע עבר אחרי הפגיעה והסביר: "החישוב הוא כדלקמן: 15.95 זה נתון קבוע: לפי הנוסחה. שורש - מקדם חיכוך כפול המרחק של החריצים. F מקדם החיכוך היה 0.5. אם זה לא היה אופנוע, אז מקדם החיכוך הוא 0.7. על אופנוע זה 0.5. הבוחן רמי כהן אמר לי את הנוסחה של האופנוע. מתכת באספלט ולכן זה מקדם חיכוך נמוך יותר. והמרחק שהוא עבר הוא 23.6 מטרים אותו חישבתי מהחריץ הראשון ועד למצבו הסופי של האופנוע. מכפילים את מקדם החיכוך באורך המרחק אותו עבר האופנוע, מרגע הנפילה ואז מוציאים שורש". לטענה לפיה נהג האופנוע נהג במהירות של 100 קמ"ש, השיב: "אני לא רוצה לנקוב במספר. יש את העדות של נהג האופנוע. אפשר לשאול אותו." (עמ' 11 ש' 26-5 לפרוטוקול- ההדגשות שלי ג.ק.).

10. כפי שניתן ללמוד מהנזקים שנגרמו לרכבים (תמונות ת/6) מדובר בפגיעה בעוצמה גבוהה ביותר. יודגש, האופנוע שמשקלו קטן פי כמה מרכב הנאשם הצליח לסובבו ולדחפו אל הרכב החונה ואחר כך עוד המשיך מספר מטרים על צדו על שנעצר. נסיבות אלו מלמדות על כך שהאופנוע היה במהירות גבוהה ביותר.

11. כאמור, נהג האופנוע העיד כי נהג במהירות של כ- 90 קמ"ש והבוחן כאמור לא יכול היה לשלול גם מהירות של 100 קמ"ש.

12. בנסיבות אלו אני קובע כי עובר לתאונה היה האופנוע במהירות שלא פחתה מ- 90 קמ"ש וייתכן ואף הגיעה כדי 100 קמ"ש ויותר.

שדה הראייה שהיה לנאשם אל כיוון הגעת האופנוע

13. הבוחן המשטרתי קבע כי הנאשם יכול היה להבחין ברוכב האופנוע טרם כניסתו לצומת ממרחק של 100 קמ"ש (ראה דו"ח בוחן ת/4 ס' 4).

בבית המשפט נשאל הבוחן לאופן ביצוע ניסוי שדה הראייה ואישר כי לא עשה לצורך כך שימוש באופנוע וכדבריו: "...
ישבתי במקום התאונה ברכב והסתכלתי". לשאלה כיצד קבע מרחק של 100 מ' מבלי לעשות שימוש באופנוע, השיב: "לא הערכתי. ראיתי מכוניות שמתקרבות ואיך אני בודק אותן, ועשיתי את המבחן לפי המרחק של עמודי התאורה והמרחק בין עמוד אחד לשני...תוריד 10 מטרים פחות או יותר". (עמ' 9 ש' 15-25 לפרוטוקול - ההדגשות שלי ג.ק.).

מעדותו של הבוחן ניתן ללמוד כי שדה הראייה בוצע ביחס לרכבים פרטיים שהתקרבו ולא ביחס לאופנוע שחזיתו צרה בהרבה מחזיתו של רכב פרטי. די בכך כדי ללמד כי שדה הראייה היה קצר בהרבה מ-100 מ'. בנוסף, הבוחן אף לא ביצע כל מדידה של שדה הראייה אלא העריכו על פי מספר עמוד התאורה.

14. בנסיבות אלו מדובר בהערכה בלתי בדוקה ובלתי מדודה אשר אינה תואמת שדה ראייה שהיה לנאשם ביחס לאופנוע ואין להסתמך קביעות הבוחן בהקשר זה.

15. לשיטת מומחה ההגנה מר משה וייסמן מדובר בשדה ראייה של 50 מ' (ראה חוו"ד נ/2 עמ' 13). בית המשפט העיד בהקשר זה: **"עשיתי ניסוי עם אופנוע. היה אופנוען שעבר במקום וביקשתי ממנו, מאופנוע שנעצר. ביקשתי ממנו שיסייע לבדוק את הניסוי. לא רשמתי את כל זה. כשנמצאים בין אי התנועה שדה הראיה נפתח ל-70 מטרים...אופנוע רגיל. לא רשמתי את הפרטים של האופנוע...היה לי את הטלפון שלו. התקשרתי שיעצור ואז הוא נעצר בנתיב השמאלי ואני הלכתי ומדדתי. אני ביקשתי ממנו בטלפון. הסברתי לו שברגע שאני מחייג אליו שהוא יעצור. לא ביקשתי שיענה."** מר וייסמן לא ידע לומר מה המרחק שרוכב האופנוע עבר מרגע שהתקשר אליו עד שנעצר (עמ' 38 ש' 11 - עמ' 39 ש' 9 לפרוטוקול).

לא ניתן לסמוך גם על ניסוי שדה הראייה אותו ערך מומחה ההגנה, זאת מהטעם שאין כל אינדיקציה ביחס למרחק אותו עבר רוכב האופנוע מהרגע שהתבקש לעצור ועד שעצר בפועל.

כל שניתן לקבוע על סמך עדותו של מומחה ההגנה כי שדה הראייה שהיה לנאשם ביחס לאופנוע היה לכל הפחות 50 מ'.

16. בנוגע לשדה הראייה המרבי שהיה לנאשם ביחס לאופנוע מתקרב, בוודאי שלא עלה על 90 מ' (הבוחן קבע 100 מ' ובעדותו בבית המשפט "הסכים" להפחית 10 מ'). לטעמי יש לקבוע כי שדה הראייה היה קטן באופן משמעותי גם מ-90 מ' מאחר ובדיקות הבוחן בוצעו ביחס לרכב פרטי ולא ביחס לאופנוע שחזיתו צרה בהרבה. על כך ניתן ללמוד גם מקביעת הבוחן לפיה רוכב האופנוע יכול היה להבחין ברכב הנאשם כבר ממרחק של 150 מ' - כלומר הפרש של כ-33% במרחק בו ניתן להבחין ברכב פרטי לעומת אופנוע.

17. לאור כל האמור לעיל, אני קובע כי שדה הראייה במקום לא פחת מ-50 מ' (כפי קביעת מומחה ההגנה) ולא עלה על 90 מ' וזאת מבלי להתחשב בעובדה שניסוי שדה הראייה בוצע ביחס לרכב ולא ביחס לאופנוע, כך שיש להניח לטובת הנאשם כי מדובר במרחק הקצר באופן משמעותי מ-90 מ'.

בנסיבות אלו יהיה זה נכון לקבוע כי מדובר בשדה ראייה של כ-70 מ'. יצוין, כי מרחק זה גם נותן במידה רבה ביטוי לאותו הפרש של 33% במרחק בו ניתן להבחין ברכב פרטי לעומת אופנוע.

הזמן שעבר מרגע שהנאשם החל בביצוע פניית הפרסה ועד לרגע בו נפגע מהאופנוע

18. לשיטת הבוחן מדובר בלא יותר מ- 2.5 ש': "עם רכב כמו שלו לוקח כמו שנייה וחצי. לסיים את הפרסה זה מקסימום שתי שניות או 2.5 גג." (עמ' 12 ש' 28-29 לפרוטוקול).

למרות שמדובר בנתון מהותי, הבוחן לא עשה כל ניסוי בהקשר זה ומדובר בהערכה בלתי בדוקה.

הבוחן התבקש להעריך את זמן ביצוע הפרסה עד לרגע התאונה, זאת בהנחה ומדובר במרחק של 12 מ' והנאשם נהג במהירות של 10 קמ"ש והשיב כי מדובר ב- 3 ש'. כאשר התבקש לחשב זאת במדויק השיב: "חילקתי 10 לחלק ל-3.6. יוצא 2.7. את זה הוא עובר בשנייה. $4.4 = 12 / 2.7$ שניות להשלים את סיבוב הפרסה במהירות של 10 קמ"ש." (עמ' 14 ש' 23-31 לפרוטוקול).

19. מומחה ההגנה מר משה וויסמן קבע על סמך 3 ניסויים כי מדובר בפרק זה שבין 3.3 ש' ל- 4.1 ש' (נ/2 עמ' 13).

לטענת המאשימה לפיה מדובר בשתי שניות השיב: "לא. הבוחן לא ערך את הניסויים האלה. אני ערכתי את הניסויים עם סטופר. אני מדדתי מתחילת נסיעה, במצב נסיעה. לא ציינתי לאיזו מהירות הגעתי בסוף הפרסה. הייתי לבד. יש לי סטופר בפלאפון, ונעזרתי בפלאפון והשתמשתי בנייד לניסויים. פניית פרסה, המכה ברכב של הנאשם הייתה בחלק האחורי." (עמ' 37 ש' 23-26 לפרוטוקול).

20. בהקשר זה יצוין, כי עדותו של הנאשם לפיה האופנוע פגע בו רק לאחר שסיים את פניית הפרסה ורכבו היה מיושר על נתיב נסיעתו, מתיישבת עם הנזקים בחלקו האחורי של רכבו.

21. לאור כל האמור לעיל, אני קובע כי מרגע שבו הנאשם נכנס לצומת ועד לפגיעת האופנוע ברכבו, עבר פרק זמן שלא פחת מ- 3.5 ש' (פרק הזמן המינימלי על פי ניסוי מומחה ההגנה) ולא עלה על 4.4 ש' (כפי חישוב הבוחן בהנחה והנאשם נהג במהירות ממוצעת של 10 קמ"ש).

שאלת אשמתו של הנאשם

22. על מנת לקבוע אם הנאשם יכול היה למנוע את התאונה, יש לבדוק האם נהג האופנוע היה בתוך תחום שדה הראייה של הנאשם או מחוצה לו עת הנאשם החל את כניסתו לנתיב נסיעת האופנוע.

23. כאמור לעיל, נקבע שדה ראייה של 70 מ' ממקום עמידת רכב הנאשם אל כיוון הגעת האופנוע.

מהירות האופנוע לא פחתה מ- 90 קמ"ש.

הזמן שעבר מרגע כניסת הנאשם לצומת ועד לפגיעת האופנוע בו, לא פחת מ- 3.5 ש'.

ב- 3.5 ש' עובר האופנוע במהירות של 90 קמ"ש (25 מטר בשנייה) מרחק של 87.5 מ'.

24. עת הנאשם החל את כניסתו לצומת, רוכב האופנוע היה במרחק של 87.5 מ' מהצומת - 17 מ' לפני כניסתו לשדה ראיית הנאשם ומכאן שמדובר בתאונה בלתי נמנעת. במילים אחרות, כאשר הנאשם החל להיכנס לצומת לא יכול היה להבחין באופנוע המתקרב.

25. למותר לציין כי ככל שמהירות האופנוע עלתה על 90 קמ"ש (אפשרות ממשית כפי שקבעתי לעיל), הרי שהיה רחוק עוד יותר מתחום שדה הראייה בזמן כניסת הנאשם לצומת.

כך לדוגמא, בהנחה שחלפו 4.4 ש' מרגע כניסת הנאשם לצומת ועד לפגיעת האופנוע בו, והאחרון נסע במהירות של 100 קמ"ש (27.7 מטר בשנייה), אזי עם כניסת הנאשם לצומת האופנוע היה במרחק של כ- 122 מ' מהצומת - הרבה מעבר לתחום שדה הראייה אותו קבע הבוחן.

26. יודגש, כי הנאשם נכנס לצומת בזהירות לאחר שבחן את הדרך ויודא כי היא פנויה מרכבים. בנוסף נהיגתו במהירות של 10 קמ"ש הייתה סבירה ותאמה את תנאי הדרך.

27. ער אני לעובדה שנהג האופנוע היה בלתי מורשה לנהיגה ויש להניח כי לא שלט באופנוע כנדרש, אך לאור הקביעות הנ"ל אינני נדרש להיכנס לשאלה האם נהג אופנוע מיומן היה יכול למנוע את התאונה.

28. לאור כל האמור לעיל, אני קובע כי המאשימה לא הוכיחה את עובדות כתב האישום מעבר לספק סביר בעוד הנאשם הוכיח במידה הנדרשת ממנו בהליך זה, כי התאונה הייתה בלתי נמנעת והתרחשה שלא באשמתו.

בהתאם, החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

ניתנה היום, י' כסלו תשע"ו, 22 נובמבר 2015, בהעדר הצדדים.